

∞ Droomwerelden 3 ∞

Femme Fatale

Christian Deterink

De wereld was leeg, donker en leeg. Twee figuren waren de enige bewegende elementen in deze bewegingloze wereld. Ze liepen over een pad dat op het eerste oog van niets naar nergens voerde. Hun beider tred was beheerst en niet overdreven snel, hetgeen verried dat ze vastberaden maar op hun hoede waren.

"U beseft toch heer, dat dit precies is wat ze wilde", stelde Ythor hijgend vast, die moeite had om Marc's tempo bij te houden. Het was geen vraag. Marc knikte, hij wist dat Ythor gelijk had. Natuurlijk was dit precies wat Alaia wilde, dat ze achter haar aan zouden gaan. Maar wat konden ze anders? De moord op Isak ongewroken laten? Ook dat zou een onmogelijke keuze zijn geweest. Wat was waarheid? Marc balde tijdens het lopen zijn vuisten en voelde de woede in zich branden. Hij besepte dat de enige relevante waarheid was dat Alaia moest boeten voor de verschrikkelijk daden die ze had verricht. Dat was wat hem op dit moment voortdreef.

"Wanneer zijn we er eindelijk?", vroeg Marc.

Ythor zuchtte. "Niemand weet waar het Continuüm ophoudt en de Rhûn begint", zei hij voor de zoveelste keer. Opnieuw had hij maar al te gelijk. Niemand wist het. Nog nooit was iemand uit het Continuüm naar de Rhûn gereisd en weer teruggekeerd.

Het fenomeen van de Vier Werkelijkheden van Rhûn, zoals de volledige naam was, had een dubbel effect op iedereen: het joeg tegelijk angst aan en opwinding. Het verhaal ging dat de verlokkingen en verschrikkingen elkaar afwisselden in de werkelijkheden van de Rhûn. Het verhaal ging ook dat de Rhûn hemel en hel ineen was. En het verhaal ging dat de Rhûn een soort levenspad was dat de reizigers leidde naar hun bestemming.

Maar dit waren allemaal slechts speculaties en mythes; het enige wat met enige zekerheid kon worden gezegd was dat de Rhûn bestond uit vier werkelijkheden en een dermate gevaarlijke plaats was waar niemand met gezond verstand en een vrije wil zou wagen.

Maar dat alles had Marc niets gedaan. Het enige wat telde was dat de Rhûn de plaats was Alaia naar toe was gevlucht. Hij was bereid om haar tot in het Inferno te volgen als het nodig zou moeten zijn. Ythor was eerst bang geweest en had Marc van zijn plan proberen af te brengen. Toen dit onmogelijk bleek had hij besloten mee te gaan met Marc. Marc had niet geweigerd.

"Waar moeten we heen?", vroeg Marc weer. Het was de zoveelste vraag die hij aan zijn metgezel stelde, een teken dat hij zeer gespannen was.

Ythor maakte een trillend geluid dat hij inmiddels herkende als een afwijzend antwoord.

"Ik heb geen idee", zei Ythor, "maar ik denk dat het niet uitmaakt. Elke richting is goed genoeg, ruimte bestaat hier uiteindelijk niet. Er is geen vertrekpunt of bestemming."

Marc gromde geïrriteerd en liep koppig door. Maar uiteindelijk ging hij steeds langzamer lopen en hield uiteindelijk stil. Ythor ging afwachtend naast hem staan, geduldig nieuwe instructies afwachtend.

"Het spijt me dat ik je hierin meesleep", zei Marc terwijl hij zijn hand op Ythor's flanken legde. Ythor schudde bijna geïrriteerd; "Voor de zoveelste keer, ik doe dit niet alleen voor u. Isak was ook mijn vriend, weet u."

Marc boog zijn hoofd; "Ik weet het, ik wou alleen ma-" Hij stakte midden in zijn zin omdat hun omgeving opeens totaal veranderd was. Ze zweefden tussen bruinige wolken door, temidden van een stormachtige wind.

"Wel alle...", bracht Marc met geknepen stem uit en hij verloor totaal overvallen door de nieuwe omgeving zijn evenwicht, tot hij ontdekte dat hij in deze werkelijkheid moeiteloos zweefde.

"De eerste wereld van de Rhûn", hijgde Ythor naast hem. Hij zag er heel anders uit door de grote vleugels die opeens uit zijn normaal zo vormeloze lichaam staken. Marc keek naar zijn eigen armen en zag dat die nog langer dan eerst waren en ook vliesachtige vleugels bevatten. Zijn lichaam was bedekt met een vreemdsoortige vacht. Het maakte de hele belevenis nog onwerkelijker dan die al was.

"Bezoekers", riep Ythor naast hem. Zijn stem ging bijna verloren in de harde wind. Marc keek en zag een zwerm donkere figuren op hen afkomen. Een lichtflits maakte zich van de groep los, schoot op hen af, en ontplofte op kleine afstand. Marc viel omlaag door de luchtverplaatsing maar zag uit zijn ooghoeken wel dat er nieuwe projectielen werden afgeschoten door de groep belagers.

"Wegwezen", brulde Marc en hij zette een duikvlucht in. Ythor volgde terwijl rondom hem heen nog meer ontploffingen klonken. Marc zette een zigzag koers in en dook op een wolk aan. In een oogwenk besloot hij door de wolk te duiken, in een poging de achtervolgers te ontkomen. Totaal onverwacht smakte hij keihard tegen het oppervlak van de wolk, die bleek te bestaan uit een doorzichtige maar ondoordringbare substantie. Even dreigde Marc het bewustzijn te ontglippen, maar hij wist zich vast te klampen aan de werkelijkheid. Duizelig draaide hij zich om op zijn wolk. Een projectiel schoot in op de plaats waar hij juist had gelegen. Marc keek naar boven en zag dat de horde aanvallers bewegingloos boven hem hangen. Ze leken even te wachten voor ze hun genadeklap konden uitdelen.

Toen doemde er achter de dreigende figuren een witte figuur met groteske vleugels op, die wel wat leek op een engel. Alaia, wist Marc meteen en hij werkte zich verder overeind. Gefascineerd zag hij hoe Alaia een enorme witte vuurbal uit haar handen liet ontsnappen die in één keer vier belagers velde. Een tweede vuurbal trof er nog drie. De overigen zochten piepend en krijsend een veilig heenkomen. Statig daalde Alaia neer tot ze op een kleine afstand hing van Marc.

"Zo, ben je daar eindelijk?", vroeg ze met een dun lachje.

Marc schoot overeind, "Vuile teef! Hoe durfde je aan Isak te komen? Daar zul je voor boeten!"

"Ja, ja, dat zal allemaal wel", zuchtte Alaia vermoeid, "maar ik had je gewaarschuwd. Je had me meteen moeten volgen..."

"Ik volg je niet", beet Marc haar toe, "ik kom alleen hier om je te vermoorden!"

"Je volgt me", verbeterde Alaia stellig, alsof ze een koppige leerling corrigeerde, "Kom!" Ze draaide zich om en vloog weg op haar stralende witte vleugels.

"Verdomme", vloekte Marc en hij kroop op en zette af. Houterig wist hij van de wolk los te komen. Ythor, waar is Ythor, bedacht hij opeens paniekerig. Als op commando kwam hij aangeslagen aanglijden vanachter de wolk, alsof hij geraakt was. Marc vroeg echter niets en richtte zijn hoofd op Alaia boven hen.

"Kom!"

Ythor knikte en ze zetten gezamenlijk de achtervolging in.

Marc dacht tijdens die krankzinnige achtervolging terug aan de degguns na Isak's moord. Het verdriet, de vertwijfeling, de woede, de angst. Ythor had hem zijn ijsingwekkende vermoedens gedeeld over Alaia. Ze zou een kapona zijn, een soort geheime politie die schijnbaar de taak hadden de stabiliteit te handhaven binnen de verschillende Continua, of droomwerelden zoals Marc altijd zei. De enige reden die ze konden verzinnen waarom ze het op Marc voorzien hadden zou zijn omdat hij een onwenselijke bezoeker was. Zonder toestemming had hij immers toegang weten te vinden tot de droomwerelden. In een bepaald opzicht was hij hiermee een indringer geweest, een ordeverstoorder, een ongenode gast. En daarom had hij de kapona's achter zich aan gekregen. Marc had het allemaal bijzonder verontrustend gevonden. Maar het meest verontrustende was toch wel dat kapona's genadeloos en ongenaakbaar heetten te zijn. Nee, de degguns na Isak's dood had Marc niet geslapen. In plaats daarvan had hij liggen woelen en liggen malen in zijn hoofd. Hij had het vooral heel moeilijk gehad met zijn gevoelens. Met zijn verdriet natuurlijk, maar vooral omdat hij, hoezeer hij Alaia ook haatte, er ergens toch nog een gevoel van fascinatie voor haar bleef. Hij had van haar gedroomd in zijn slaap, opgewonden erotische dromen waar Marc zich later voor geschaamd had. Hij had geprobeerd zijn verlangens weg te drukken, maar zonder succes. En, omdat hij er met niemand over had durven praten, was hij zich steeds ellendiger en schuldiger begonnen te voelen.

Marc wist niet hoelang ze Alaia gevolgd hadden, maar uiteindelijk hield ze stil en draaide zich naar de aanvliegende Marc en Ythor om.

"Concentreer je op de tweede werkelijkheid, Marc", zei ze op bevelende toon. Toen was ze verdwenen.

Marc en Ythor hielden verbijsterd stil.

"Ze is naar de tweede wereld gegaan", hijgde Marc, "Wij zullen ook overgaan. Zet je schrap, Ythor!"

Het volgende moment waren ze over.

"Shit", hijgde Marc ademloos en keek om zich heen. Hij bevond zich in een lange, licht gebogen gang die bekleed leek te zijn met een merkwaardig soort fluweel, dat een rode gloed verspreidde. Marc bekeek zichzelf en zag dat hij zijn aardse lichaam had, zonder de langere ledematen of de vleugels. Hij was gekleed in een lichtblauw gewaad. Ythor was nergens te bekennen.

"Ythor", riep Marc terwijl hij maar begon te lopen, "waar ben je?"

Er werd geen antwoord gegeven. Hij riep nog meerdere keren, maar het was zinloos. Er zat niets anders op maar te gaan lopen. De gang leek eindeloos. Marc passeerde verschillende splitsingen maar koos steeds achteloos zijn weg. Wat maakte het uit? Hij had toch geen idee waar hij was. De gang leek nu iets naar beneden af te lopen en het rood van de bekleding van de gang werd steeds feller. Marc beseftte op de een of andere manier dat het eindpunt nabij was en hiermee maakte zich ook een vreemde opwinding zich van hem meester.

Wat is er met me aan de hand?, dacht Marc. Hij voelde zich licht, zweverig, onwerkelijk. Hij had nooit drugs gebruikt maar vermoedde dat die wel eens dit effect konden hebben.

Toen stuitte Marc na een bocht opeens op het einde van de gang. Een grote rijkelijk versierde deur versperde hem de doorgang.

Marc liep op de deur toe, een groot massief geval. Toen hij echter aan de klink draaide ging de deur moeiteloos open. Binnen was het donker en er hing een bedwelmende, wierookachtige geur. Met de nog steeds onverklaarbare opwinding gierend in zijn keel stapte Marc naar binnen. Hij bevond zich in een prachtige hal waarin barokke pilaren het hoge dak ondersteunden. De muren waren voorzien van de meest exuberante schilderijen die hij ooit had gezien. Ze waren een lust voor het oog, maar Marc lette er nauwelijks op. Hij had de vrouw ontdekt aan het andere eind van de hal, die zo te zien op het punt stond een dampend bad in te stappen. Ze was naakt. Marc liep op haar toe. Hij merkte nauwelijks dat hij licht hijgde. De vrouw, die van hem stond afgewend, had hem niet gezien en ging onverstoord door met waar ze mee bezig was. Ze bukte om de temperatuur van het water te voelen. Marc zag haar blanke billen duidelijk in het schaarse licht en voelde verbaasd een grote seksuele opwinding bij zichzelf. Hij voelde zich niet beschaamd, alleen maar heel prettig. Hij zweefde bijna op haar toe tot hij achter de vrouw stond. Zonder ook maar even te twijfelen sloeg hij zijn armen om haar middel.

"Je bent gekomen", fluisterde de vrouw terwijl ze zich omdraaide. Natuurlijk was het Alaia, maar ergens had Marc dat allang geweten. Ze drukte zich tegen hem aan en Marc voelde de druk van haar naakte lichaam op zijn erectie.

Ergens ver weg klonk er een alarmerend stemmetje in Marc's hoofd die hem toeschreeuwde:

"Wat ben je aan het doen? Dit is de moordenaar van Isak! Het is een verraderlijk loeder! Je moet haar ombrengen!". Maar toen maakte Alaia in één soepele handbeweging zijn gewaad los dat bijna geruisloos om zijn enkels viel. Alaia pakte zijn billen stevig vast en keek hem bijna smekend aan met haar donkere ogen. "Laten we het bad nemen..." Marc's weerstand was gebroken en hij liet zich gewillig meevoeren.

Zonder het lichamelijke contact een moment verliezen schreden ze langzaam de trappen af het warme water in. Midden in het bad, waar het water tot zijn borst stond trok Alaia hem verder naar zich toe en kustte hem gepassioneerd. Ze drukte haar heupen tegen hem aan.

De roze wolk van de seksuele opwindning had Marc's brein geheel gevuld, in die mate dat hij na afloop niet eens precies kon navertellen wat er precies allemaal gebeurd was tussen hem en Alaia, alleen dat het pure extase was geweest.

Een tijd later, het konden uren en weken zijn, vond hij hem en Alaia terug op een met kussens gevuld hoogpolig tapijt. Zwaar ademend liet hij zijn geslacht met pompende bewegingen tussen haar kostelijke blanke dijen neerdalen. Het genot was hemels en Marc wist dat hij voor eeuwig kon doorgaan als er niet opeens een vreemde figuur naast hen verscheen.

Het was een gemankeerd wezen dat op hen toe strompelde. Met zijn glimmend zwarte schilden, facetogen en dunne pootjes leek het op een insect dat een moeizame poging deed op twee poten te lopen. Het stootte onbegrijpelijke klanken uit.

Marc sprong als door een slang gebeten op. Natuurlijk omdat hij gestoord was in het zoete liefdesspel. Maar zijn schrikachtige reactie was ook ingegeven door schaamte. Ergens besepte hij nog dat wat hij deed gruwelijk fout was; en alleen al omdat deze ongenode bezoeker dat allemaal zag was hij zeer ongewenst.

"Maak dat je wegkomt", beet Marc het wezen toe. Deze stootte echter alleen maar een hoop boze klanken uit.

"Maak dat je wegkomt, of ik doe je wat", snauwde Marc opnieuw. Hij voelde zich hoogst ongemakkelijk door zijn naaktheid en verlangde alweer naar de geneugten van Alaia's lichaam. Het wezen verzette geen stap. Marc besepte opeens dat het hem bekend voorkwam: het was ook voorgekomen in de droom van de Ashuk voorstelling. De twijfel sloeg toe.

Toen verscheen Alaia naast Marc. Haar gezicht en lichaam waren bezweet. Ze zag er ongelooflijk sexy uit, op haar ogen na die boosheid en misschien nog wel meer dan dat weerspiegelden. Ze overhandigde Marc een donker en zwaar pistool.

"Dood het", zei ze.

Marc nam het wapen van haar over en knikte. Deze duidelijke instructie was precies wat hij nodig had om zijn twijfel te sussen. Het wezen vermoorden leek hem inderdaad het enige juiste ding om te doen. Ademloos richtte hij het wapen op het insectachtige wezen. Deze leek te beseffen wat Marc van plan was en gilte hoog en schel. Maar het ging niet weg. Het leek alsof het beest wanhopig was en dat het liever stierf dan te moeten afdruipen.

"Doe het, Marc", fluisterde Alaia. Ze vleide haar heerlijke lichaam tegen het zijne en keek hem diep en smekend in de ogen. Trillend richtte Marc het pistool en vuurde.

De knal was oorverdovend en Marc zag heel precies, bijna of de tijd opeens als een slak voortkroop hoe de kogel een zwartglimmend schild van het wezen verbrijzelde en een enorm gat sloeg in het zachte weefsel hierachter. Groen bloed spoot vanachter het lichaam alle kanten op. Maar Marc's aandacht was vooral getrokken door de ogen van het wezen, waarin, hoe gek het ook leek, totale verbijstering zichtbaar was. Alsof het verraden was.

Heel langzaam liet Marc zijn pistool zakken. Toen voelde hij opeens alle krachten uit zijn benen vloeien en zakte hij op de koele marmeren vloer neer. Wat had hij gedaan? Hij liet het pistool uit zijn handen vallen en liet zijn hoofd krachteloos zakken.

"Marc."

Hij keek met betraande ogen op en zag Alaia, gehuld in een rood gewaad naast het dode lichaam van het wezen staan. Grijzend streek ze teder over de kop van het wezen.

"Je doet ook alles wat ik zeg hè?", vroeg ze smalend, "Je vermoordt zelfs de prachtigste wezens."

"Waarom doe je dit...?", fluisterde Marc schor.

Alaia glimlachte minzaam, "Met een kapona valt niet te spotten, Marc. Zonder ons zouden de werkelijkheden in elkaar storten. Chaos is het ergste dat ons kan overkomen, en dat ontstaat als personen zoals jij, Marc, zonder autorisatie, de gesloten poorten tussen de verschillende sferen openbreken. Wij zijn er om anomalieën als jij uit te bannen..."

"Je bent een moordend sekreet, dat ben je", fluisterde Marc krachteloos. Hij snapte niet meer hoe hij ooit de liefde kon hebben bedreven met dit misselijke schepsel en walgde van zichzelf.

Alaia lachte, "Uit jouw oogpunt misschien, maar..." -en ze boog weer spottend naar de resten van het wezen, waar zich een grote poel van groen bloed omheen verzamelde- "jij hebt hem afgemaakt! Wil je nog weten hoe deze arme donder heette?"

Marc schudde vermoeid zijn hoofd. Hij kon bijna niet meer nadenken, daarom kwam het besef zo laat. Maar toen stokte de adem ook in zijn keel.

Marc wilde wat zeggen maar hij slaakte slechts een lichte kreun.

Alaia knikte aansporend, als een lerares tegen een trage leerling die op het punt staat een makkelijke som op te lossen, "inderdaad!"

"Nee", kreunde Marc uiteindelijk.

"Ja", zei Alaia nu overdreven luid, "Ja Marc! Dit is Ythor natuurlijk. De laatste van je dierbare kompanen. Goede vriend ben jij zeg!"

"Nee", brulde Marc nu en hij sprong op Alaia af. Hij raakte slechts lucht, schoot door en belandde onzacht tegen een pilaar. Schichtig keek hij om en zag haar bijna nonchalant achter hem staan, nu meewarig glimlachend.

"Tot in de volgende werkelijkheid, Marc! Dan zal ik met je persoonlijk afrekenen."

En toen was ze verdwenen.

Het duurde lang, heel lang, tot Marc weer enigszins bij zinnen kwam. Tot die tijd lag hij wezenloos naakt tegen een pilaar en kon zijn ogen niet van het dode lichaam van Ythor afhouden. Want Ythor was het, dat wist Marc nu zeker. Onder de zwarte schilden zat de groenige huid van het wezen dat hij zo goed kende. Zijn laatste vriend. En die was hem nu ook afgenomen. Opnieuw door dat sekreet van een Alaia, maar vooral door de ongelooflijke stommiteiten van hemzelf. Hoe had hij zich zo door haar kunnen laten meeslepen?

Ergens wist hij het antwoord wel. Vanaf het moment dat hij haar voor het eerst had gezien, daar mysterieus stilhangend in die streng, had zij hem gefascineerd. En opgewonden. En daarna had hij haar vaak genoeg ontmoet in zijn dromen om te doen wat hij nu echt had gedaan. Opeens voelde Marc het als een schrijnend verraad dat hij Ythor niet eerder van zijn tweeslachtige gevoelens voor Alaia op de hoogte had gebracht. Dan had dit misschien voorzien kunnen worden. Dan had Ythor zichzelf kunnen redden...

Marc haatte zichzelf op dat moment meer dan hij ooit had gedaan. Hoe had hij alles zo kunnen verbruiken? Waarom gingen de dingen zo erg mis? Kortgeleden was hij nog intens gelukkig geweest. Tot Alaia was verschenen en hij zijn vrienden één voor één in het verderf gestort. En dat allemaal door haar.

Zijn intense verdriet veranderde langzaam in brandende woede. Gericht tegen zijn eigen Nemesis. Hij moest haar vernietigen, hij moest! Dat het zijn eigen leven moest kosten maakte hem niet meer uit. Zijn vrienden moesten gewroken worden. Zij moest sterven. Maar hoe? Het was duidelijk dat Alaia het spel bepaalde. Hij kon slechts volgen en haar steeds dieper de Rhûn in volgen, om te zien wat voor verrassing daar weer op hem stond te wachten. Het was om wanhopig van te worden.

Maar toen bedacht Marc zich iets. Hij was niet kansloos, kon niet kansloos zijn, want hij had één groot voordeel: hij had speciale gaven. Dezelfde gaven die hem in staat hadden gesteld om de overstap te maken tussen de aardse werkelijkheid en de droomwerelden. Als je Alaia moest geloven was hij daarmee een aberratie, een bijzonderheid, een anomalie. Blijkbaar waren er weinigen die als hij tussen de werkelijkheden kon reizen. Waarom kon hij dat hier in de Rhûn dan niet? Waarom kon hij niet zelf bepalen wanneer hij de ene werkelijkheid in de Rhûn voor de andere verruilde?

Marc stond met hernieuwde kracht op. Hij had weer een doel, een taak, een mogelijkheid om iets te doen. Eerst haalde hij zijn mantel op en bedekte daarmee het lijk van Ythor. Dat was het minste wat hij kon doen voor zijn arme kameraad. Toen pakte hij het pistool op, als mogelijk wapen tegen Alaia, en richtte zich op.

Stokstijf en bijna zonder te bewegen concentreerde hij zich en probeerde hij zijn omgeving te begrijpen, het wezen van de Rhûn te bevatten. Hij moest tot de kern ervan doordringen om te kunnen begrijpen hoe hij het heft in handen kon nemen, het spel zelf kon gaan bepalen. Het besef drong sneller tot hem door dan hij gehoopt had. Het besef dat de Rhûn geen fysieke constructie was maar een mentale, dat de Rhûn geen plaats had, maar een geestestoestand was. Maar dit betekende niet, besepte hij maar al te goed, dat de Rhûn totaal maakbaar was. Duidelijk was dat het uit vier werkelijkheden bestond, niet meer en niet minder. En duidelijk was dat de Rhûn niet maakbaar was, alhoewel die in zekere zin wel door hem bepaald en gevormd was, zoals het zich naar elke bezoeker anders zou vormen. Maar zonder dat hij daar zelf echt de hand in had, zoals je ook je eigen levenspad niet helemaal kunt bepalen.

Toen voelde Marc opeens dat er aan hem getrokken werd. Hij werd door Alaia een andere werkelijkheid in getrokken, besepte hij. Om in de laatste ronde definitief met hem af te rekenen, zoals ze had gezegd. Maar Marc weerstond de trekkracht, alhoewel het hem erg veel moeite kostte. Tot zijn grote voldoening voelde hij de verwarring en de plotselinge angst van Alaia in de Derde Werkelijkheid. Dit had ze niet verwacht! Marc concentreerde zich opnieuw zo goed hij kon en zag Alaia nu duidelijk, staand in een glooiend landschap van groenblauw gras. Het was

een prachtige omgeving, met weelderige fruitbomen en beekjes, grazige weiden en klaterende watervallen. Ongeveer zoals hij dacht dat de Hemel er moest uitzien, of Utopia.

Maar dat interesseerde hem niet, nog niet. Hij concentreerde zich weer op Alaia en de plaats waar ze stond en besepte opeens dat het mogelijk was zelf de sprong naar de andere werkelijkheid te maken. En totaal onverwacht achter haar op te duiken. Zodat hij de kans had om met haar af te rekenen.

Geheel in trance greep hij het pistool steviger vast en ging hij over.

